

ηγουμ.) "Ηπ. (Παραμυθ.) κ.ά. Φυλάξου από βουβοῦ δαρμό (ἐπὶ ἀνοικτιρμόνων) "Ηπ. Ξένος πόρος, ξένος δαρμός (ἐπὶ τῶν μὴ συμπασχόντων) Στερελλ. (Δεσφ.) || "Ἀσμ.

Καὶ γέρον τ-τη κ-κ' οἱ ὥεκα καὶ γέρονι τήκ-κ' ἡ μάννα, μ' ὥσα τ-τῆς μάννας τόδ - δαρμό, ἄλ-λος δαρμός 'ἐν ἦτο ('ὥεκα = δώδεκα) Κάρπ.

Κι ὅλοι οἱ δαρμοί, δαρμοί 'σανε κι ὅλοι δαρμοί, δαρμοί 'ναι,

μὰ σὰ τζῆ μάννας τὸ δαρμό, ἄλλος δαρμός δὲν εἶναι Κρήτ. (Σητ.)

"Αφῆσ', ἀφέδη, τσι δαρμούς κι ἄς πάφον δὰ μαγλάβια νὰ κάτσω ν' ἀναστορηθῶ 'ς εἶδα χωριὸ τοὺς εἶδα (μαγλάβια = βασανιστήρια) Κρήτ.

Λιάβιν', ἀγόρι μ, διάβινι πὼς ἦσαν μαθημένους 'πὸν μάλουμα κι ἀπὸν δαρμό ἀγάπη δὲ χονορῖζει Θράκ. (Σουφλ.) || Ποίημ.

..... τσ' εἰς τὸν δερμόν της βκάλλει

φύτσια τῶαι κάρτες πόλιτσεξ ἔξω 'ς τὸ παραγιάλιν (ἐνν. ἡ θάλασσα) Π. Λιασίδ., Τὰ φκινόρκ. τῆς καρκ., 32.

Μέσ' 'ς τῆς φουρτούνας τὸ δαρμό, σὰν ἡδρ' ἀναταμὸ Μ. Τσιριμώκ., Σονέτ., 10. 2) Κοπετός, ὀδυρμός 'Αντικύθ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Θράκ. Κῶς (Καρδάμ.) Μεγίστ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σῦρ. Χίος κ.ά. — Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι ἀνέμ., 96 Κ. Παλαμ., Τάφ.², 75 Πεντασύλλ., 113 Τρισεύγ., 78 Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 13 — Λεξ. Δημητρ.: Κλαμός καὶ δαρμός θά 'ναι τὴν ὥρα 'κεῖ 'Απύρανθ. Κλάματα τσαὶ δαρμοὶ Μεγίστ. Κ' ἐκεῖ πὸν ἔβαιναν 'ς τὴ χώρα, ἀκοῦνε θρήνους καὶ δαρμούς (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Οὐδὲ, κλαμός καὶ δαρμός πὸν γίνηκεμ -μόχ - χωριὸ (μόχ = μέσα) Χίος Δαρμός τὴν ὥρα, καταλαβαίνει, ἕνα κιόλας τὸ 'χανε, τὸ θάφανε τὸ κοπέλι 'Αντικύθ. 'Κοῦνουνδαι δαρμοὶ καὶ κλάματα Καρδάμ. Θρη-νος καὶ δαρμός ἦτανε 'ς τὸ παλάτι Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. || "Ἀσμ.

Μεγάλη Παρασκευὴ | κλάματα καὶ δαρμοὶ

Μεγάλω Σάββατο | οἱ 'Εβραῖοι 'ς τὸ θάνατο Σῦρ.

'Ακοῦς τὸ θρήνο τὸν πολὺν, ὅπουν βογγοῦν τὰ δάση καὶ τὸ δαρμό πὸν γίνεται, τὰ μαῦρα μοιρολόγια Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κι ἂν ἀνοιχτῇ τὸ στόμα σας, | ἄς πεταχτῇ ἀπ' τὸ στόμα σας

σκουζιμο, κράξιμο, δαρμός | τὸ μοιρολόι ὦμό, σκληρὸ Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ. 113

Καὶ μιλοῦσαν ἦσαν καὶ μὰ πὸ λυπητερὰ παρὰ νὰ τὰ 'βγαζε μὲ δάκρυα καὶ μὲ δαρμούς

Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 78. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Καλλίμ. καὶ Χρυσορρ. στ. 2129 (ἐκδ. S. Lambros, 90) «τὸν θρήνον καὶ τὴν πνιγμονήν, τὴν κόλασιν, τὴν ζάλην, | τὴν ἀκατάπαυστον ὀργὴν καὶ τὸν δαρμόν τὸν τόσον» καὶ 'Ερωτόκρ. Γ' 1706 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «μὲ λιγωμάρες καὶ δαρμούς τὸν ἀποχαιρετοῦσα» 3) Ταλαιπωρία, δοκιμασία Θεσσ. (Πήλ. Τρίκερ.) Στερελλ. ('Αράχ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 102: "Εχον συλλονές, ἔχον δαρμοὶ Τρίκερ. Τρανὸν δαρμόν εἶδεν (ὑπέστη μεγάλην δοκιμασίαν) Κοτύωρ. || Φρ. Κακὸς δαρμός νὰ τὸν εὔρ'! (ἄρᾳ) 'Αράχ. || Παροιμ.

'Ι γέρον μὲ τοὺν ὕπνον | κ' ἰ νιὸς μὲ τοὺν δαρμό

(ὅτι ὁ εὐκόλος ὕπνος διὰ τὸν γέροντα καὶ ὁ δύσκολος διὰ τὸν νέον εἶναι ἐνδείξεις ἐπισφαλοῦς ὑγείας) Πήλ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ κορμιά μας ἀψηφήσανε δαρμούς

βουνῶν, στεπῶν καὶ ρουμανῶν καὶ ποταμῶν

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. 4) 'Ο δριμύς σωματικὸς πόνος Εὐβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.): "Εχω δαρμό 'ς τ' ἀνύχι μ' Παρνασσ. Οὐ γέρον μ' ἔχ' δαρμούς 'ς τὰ πον-δάβια τ' ἀπ' τὰ ριματικά (= ρευματισμούς) Πήλ. Δὲ γοι-μῆθ' κα ἀπόφ' μιὰ στάλα ἀπ' τ' ἔς δαρμούς πού 'χα 'ς τὰ χέρια μ' αὐτόθ.

δάρισιμο τό, δάρισιμον Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Συμ. δάρισιμο πολλαχ. δάρισιμον Μακεδ. (Γρεβεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) κ.ά. δάρσ'μον Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. ('Αμόρ.) δειρσ'μον Εὐβ. (Στρόπον.)

'Εκ τοῦ μετὰ γν. δάρισις καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι μ ο. 'Ο τύπ. δειρσ'μου ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. δέρινω.

1) Δαρμός 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν ξέρω, τί πάγ' νὰ πῇ δάρισιμο Στερελλ. ('Αράχ.) Πέθαν' ἀπ' τὸ δάρισιμο αὐτόθ. Τοῦ δάρσ'μου σ' χρειάζεται Εὐβ. (Στρόπον.) — Κάποτε σοῦζοταν ἀπὸ τὸ δάρισιμο ἀπὸ μιὰ κόρη μικρή, σὰν κι αὐτόν, ἀλλὰ μὲ θάρος Δ. Βουτυρ., 'Επανάστ. ζῶων, 208 Μὲ τὸ δάρισιμον 'ἐσ-σωφρονίζεται τὸ παιδί Σύμ. Τὰ καίγια δε-μένα μέσα 'ς τὸ λιμάνι χτυποῦσανε τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο σὰν ἀλαφιασμένα ἀπὸ τὸ δάρισιμο τῆς θάλασσας Κ. Παρορ., 'Απὸ τῇ ζωῇ τοῦ δειλ., 37 || Ποίημ.

Μιλήματα, πατήματα, δαρσίματα τ' ἄγερα, τ' ἀπτί σου, ἂν ἀφουγκραστῇ βαθεῖα, δὲ θὲ ν' ἀκούσῃ Ν. 'Εστ., 18 (1935), 959. β) 'Η βιαία ἀνατάραξις, τὸ κτύπημα ὑγρᾶς οὐσίας, οἷον γάλακτος, φοῦ κ.τ.τ. δι' εἰδικοῦ ὀργάνου Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπ. ('Ερμιον. Κορινθ. Μελι-γαλ. Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αράχ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ γάλα θέλει καλὸ δάρισιμο γιὰ νὰ βγῇ ὅλα τὸ βούτυρο Κορινθ. Τὸ δάρισιμο τοῦ γαλάτου Μεσσην. Μὲ τὸ τακτικὸ καὶ πολύωρο δάρισιμο τοῦ γαλάτος ἀρ-χίζει νὰ μαζεῖται τὸ βούτυρο 'Ερμιον. Θέλ' πονλὺ δειρσ'μου τ' ἀβγοῦ προντοῦ ρίξ'ς τοῦ λιμόν' Στρόπον. Τὸ δάρισιμο τ' ἀβγοῦ Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. δάριμα 1, δ ο ὑ λ ε μ α, χ τ ὑ π η μ α. 2) 'Η προσβολὴ ὑπὸ φυματώσεως κυ-ρίως ἢ ἄλλης σοβαρᾶς ἀσθενείας Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Ας σὸ δάρισιμον θ' ἀποθάν' Χαλδ. 3) 'Ο ἐκ πτώσεως προξενηθεὶς μώλωψ ἢ πληγὴ Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.): 'Ερροῦξεν ἀφκὰ καὶ δυνατὸν δάρισιμον ἔφαγεν (ἔπεσε κάτω καὶ χτύπησε πολὺ).

δαρταρεῖδ τό Σάμ.

'Εκ τοῦ οὐς. δάριτης, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α ρ ε ι ὶ.

Τὰ κτυπήματα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ὁ κοπετός τῆς μοιρο-λογίστρας.

δαρτήρι τό, Πελοπ. (Βερεστ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐς. δάριτης, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ή ρ ι.

"Οργανον μηνοειδὲς ἐκ σύρματος περιελιγμένου χρησι-μεῦον διὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἀβγοῦ κατὰ τὴν παρασκευὴν γλυ-κυσμάτων ἢ ἐδεσμάτων.

δάριος ὁ, 'Ερεικ. Ζάκ. (Κερ. Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) "Ηπ. ('Αργυρόκ. Πάργ. Ραδοβύζ. Χιμάρ.) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. Χαβδᾶτ.) Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. Πε-λοπ. ('Αρκαδ. 'Αρν. Βαλτεσιν. Βερεστ. Γλαντισ. Γορτυν. Δάρα 'Αρκαδ. Ζελίν. 'Ηλ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κοντογόν. Μεγαλόπ. Μεσσην. 'Ολυμπ. Σκορτσιν. Τριφυλ. κ.ά.) Στε-ρελλ. (Φτελ.) — Γ. Ξενοπ., Θέατρ. Γ, 25 — Λεξ. Βάιγ.

Μπριγκ. Βλαστ., 287, 295, 396 Πρω. Δημητρ. δάρτ'ς "Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ζίτσ. 'Ιωάνν. Κουκούλ. Κούρεντ. Μελιγγ. Πωγών. Τσαμαντ. Χουλιάρδ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σταν.) Στερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν. 'Αχυρ. Σιβ.) Πληθ. δαρτάδες "Ηπ. ('Αρτοπ.) δάρτα ή, "Ηπ. ('Αργυρόκ. Δερβίτσ.) δάρτριά Λεξ. Βάιγ. δάρτριά Λεξ. Μπριγκ. ντάρτ' "Ηπ. (Δωδών. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ.) Μακεδ. (Καστορ.) δάρτι τό, "Ηπ. (Δερβίτσ. Δρόβιαν. κ.ά.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δά ρ τ η ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

1) Ὁ δέρων, ὁ μαστιγῶν "Ηπ. ('Αρτοπ.) Στερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.: Οἱ δαρτάδες, τρεῖς-τέσσερις κάθονταν ἀπ' τὴν ὄξου μιργιά τ' ἄλωνιου καὶ κάθι δαρτχιά πού 'ρ'ναν πᾶιναν κ' ἓνα βῆμα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄδι ἔρχονταν γύρω καὶ ἀλών'ζαν τοῦ σ'τάρ' (δάρτχιά = κτύπημα, πού 'ρ'ναν = πού ἔριχναν) 'Αρτοπ. 2) Λεπτός, εὐθύς καὶ εὐλύγιτος κλώνος δένδρου χρησιμεύων ὡς μαστίγιον Ζάκ. (Κερ. Μαχαιράδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν.: Μοῦ κόλωσε τὸ ἄλογο καὶ ἔσπασα τὸ δάρτη ἀπάνου του, γιὰ νὰ κινήσῃ Μαχαιράδ. Νὰ μοῦ βρῆς τὸ δάρτη, γιατί δὲ μ'ἀκούει τὸ ζῶ Κερ. Δῶσε με τὸ δάρτη, νὰ δῆς πὼς προχωρᾶνε (τὰ ζῶα) αὐτόθι. "Οταν βλέπῃς τὸ παιδί καὶ σοῦ χαλάῃ, πᾶρ' καὶ τὸ δάρτη 'ς τὸ χέρι σου Κεφαλλ. Ὁ Φώτης σιάζει με τὸ σονγιᾶ του ἓνα κλαδί γιὰ νὰ τὸ κάμῃ δάρτη Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βί τ σ α 1, β ο υ κ έ ν τ ρ α 1, τὰ ὅπ. βλ. β) Ράβδος μακρά, λεπτή καὶ εὐλύγιτος διὰ τῆς ὁποίας ραβδίζουσιν τὰ ἐλαιόδενδρα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς Παξ. Συνών. ρ α β δ ι σ τ ή ρ α, τ έ μ π λ α. 3) Ποιμενικὸν ἐργαλεῖον ἐξ ἐνὸς ξυλίνου κοντοῦ τοῦ δ α ρ τ ό ξ υ λ ο υ καὶ τοῦ σ τ α υ ρ ο ὦ, ἔχει δύο μικρῶν διατρήτων σανίδων προσηρμοσμένων σταυροειδῶς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δ α ρ τ ό ξ υ λ ο υ. Διὰ τοῦ δ α ρ τ ο υ τούτου κτυποῦν ἐντὸς κάδης τὸ γάλα πρὸς ἐξαγωγήν βουτύρου "Ηπ. Πελοπν. ('Αρκαδ. 'Αρν. Βαλτεσιν. Βερεστ. Γλαντισ. Γορτυν. Δάρα 'Αρκαδ. Ζελίν. 'Ηλ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κοντογόν. Μεγαλόπ. Μεσσην. 'Ολυμπ. Σκορτσιν. Τριφυλ.) — Λεξ. Βλαστ., 287 Πρω. Δημητρ.: Βαροῦνε τὸ γάλα ἀνεβοκατεβαίνοντας συνέχον καὶ με δύναμη τὸ δάρτη μέσα 'ς τὴν κάδη Γλαντισ. "Ελα βάρει κ' ἐσὺ δέκα με τὸ δάρτη, ἀπόστασα Γορτυν. Μοῦ 'φκειασε ὁ γέρο-Νικολόπουλος ἓνα δάρτη με νιὰ μεγάλη λουπουριά (= στέλεχος τοῦ φυτοῦ φλόμος) Κοντογόν. Μώρ' τί μάζωξες τοὺς δάρτες 'φτοῦ χάμον καὶ παίζεις με δαύτους; Βερεστ. 'Εβγάλαμε τὸ βούτυρο καὶ με τὸ γάλα πού μᾶς ἔμεινε ἐκάναμε τυρί' τώρα θὰ πλύνουμε τὴν κάδη, θὰ βάλουμε μέσα τὸ δάρτη νὰ ξαναφτιάσωμε πάλι βούτυρο Δάρα 'Αρκαδ. Συνών. β ο ὗ ρ τ σ α 4, τὸ ὅπ. βλ., β ο υ ρ τ σ ό ξ υ λ ο 2, δ α ρ τ ό ξ υ λ ο, δ ό ν η σ τ ρ ο, δ ρ ο υ β ά ν ι, δ ρ ο υ β α ν ό ξ υ λ ο, τ α ρ ά χ τ η ς. β) Δ α ρ τ ή ρ ι, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Βερεστ.): Φέρ' τὸ δάρτη, χριστιανή μου, πού πολεμᾷς νὰ κάμῃς δουλειὰ 'φτοῦ χάμον με τὸ πιρουνί. γ) Συνεκδοχ., τὸ ἴζημα τὸ ἐναπομένον εἰς τὸν πυθμένα τῆς κάδης κατὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ βουτύρου "Ηπ. (Δωδών. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ.) Μακεδ. (Καστορ.): Δὲν ἔκατσι καὶ πουλλή ντάρτ' ἀπὸ τοῦ βούτ'ρου Κουκούλ. 4) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον χρησιμεύον πρὸς ἐκκόκκισιν τῶν θερισμένων δημητριακῶν, σίτου, κριθῆς, ἀραβοσίτου. Ἀποτελεῖται ἐκ δύο ξυλίνων κοντῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς χρησιμεύει ὡς λαβή, ὁ δ' ἕτερος βραχύτερος, ἀλλὰ περισσότερον παχὺς τοῦ πρώτου, προσδεδεμένος διὰ σχοινίου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πρώτου κινεῖται ἐλευθέρως 'Ερεικ. "Ηπ. (Δερβίτσ. Δρόβιαν. Δωδών. Ζαγόρ. Ζίτσ. 'Ιωάνν. Κουκούλ. Κούρεντ.

Μελιγγ. Πωγών. Ραδοβύζ. Τσαμαντ. Χιμάρ. Χουλιάρδ. κ.ά.) Κέρκ. ('Αργυράδ.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. Χαβδάτ.) Μαθράκ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σταν.) Ὁθων. Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Αίτωλ. 'Αχυρ. Σιβ.) — Λεξ. Βλαστ., 295 Πρω. Δημητρ.: Ταχιά νὰ πάρ'ς τοῦ δάρτ' καὶ νὰ 'εθῆς νὰ στουμπίσουμι Καταφύγ. Πῆε κ' ἐματακοπάνησε τ' ἀστάκια με τὸ δάρτη (ἀστάκια = στάχυα) Ὁθων. Πᾶρι τοῦ δάρτ' νὰ στ'μπήης τοῦ καλαμπόζ' (στ'μπήης = ἐκκοκκίσης) Αἰτωλ. Τὸν βάρισαν με τὸν δάρτ' καὶ τοὺν σκότονσαν αὐτόθι. Στερελλ. στρώνουμε τὰ χειρόβουλα κατὰς ἀδικατάλλαβα ἀστάκν με ἀστάκν καὶ πιανουμι ὅσο ἔξι νοματαῖσι τσοῦ δάρτηδες καὶ τὰ δαρτίζουμε (ἀδικατάλλαβα = ἀντικατάλλαγα = κατ' ἀντίθετον κατεύθυνσιν) 'Αργυράδ. Συνών. κ ό π α ν ο ς. 5) Τὸ θηλ. ὑπὸ τύπ. μεγεθυντ., τὸ ράπισμα "Ηπ. ('Αργυρόκ. Δερβίτσ.): "Αχ, δάρτα πού θέλεις! 'Αργυρόκ. Τοῦ 'δωκε μιὰ δάρτα καὶ τοῦ 'τρεξε τὸ κεφάλι Δερβίτσ. 6) Ὁ λόγῳ παθήσεως ἢ ζωηρᾶς συγκινήσεως ἔντονος καρδιακὸς παλμὸς "Ηπ. (Ζαγόρ. 'Ιωάνν. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσην.) — Λεξ. Βλαστ., 396 Δημητρ.: "Εχω δάρτη 'ς τὴν καρδιά Μεσσην. Τ'νύχτα μ' ἐπιακί οὐ δάρτ'ς πάλι 'Ιωάνν. "Εχον δάρτ' 'ς τὰ στήθια μ' Ζαγόρ. β) Ἐντονος πόνος ὁ ὁποῖος δίνει εἰς τὸν ἀσθενῆ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξυλοκοπεῖται "Ηπ. (Πάργ.)

δαρτιά ή, ἐνιαχ. δαρτχιά "Ηπ. ('Αρτοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δά ρ τ η ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Πλήγμα διὰ τοῦ δάρτου, διὰ τὸν ὅπ. βλ. δά ρ τ η ς 4, ἐνθ' ἄν.: Οἱ δαρτάδες, τρεῖς-τέσσερις κάθονταν ἀπ' τὴν ὄξου μιργιά τ' ἄλωνιου καὶ κάθι δαρτχιά πού 'ρ'ναν, πᾶιναν κ' ἓνα βῆμα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄδι ἔρχονταν γύρω καὶ ἀλών'ζαν τοῦ σ'τάρ'.

δαρτίζω "Ηπ. ('Αργυρόκ. Κούρεντ. κ.ά.) Κέρκ. ('Αργυράδ. Αὐχινόν. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δά ρ τ η ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ζ ω.

1) Δέρνω Μαθράκ. Ὁθων.: Τό 'πιακε τὸ παιδί καὶ τὸ δάρτισε ἐνθ' ἄν. 2) Ραβδίζω, κτυπῶ διὰ τοῦ δάρτου τοὺς στάχους θερισμένου σίτου ἢ κριθῆς πρὸς ἐκκοκκισμόν ἢ τὰ ἐλαιόδενδρα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου ἐνθ' ἄν.: Μὴ δαρτίζῃς αὐτοῦ, πού δὲν εἶναι ἐλμές. Δὲ βλέπεις, πού πέφτουνε φοῦντες; Παξ. Τὸ δαρτίζουμε τὸ στᾶρι με δύο δάρτηδες Κέρκ. (Αὐχινόν. κ.ά.) Ὑπάρχουν ἀλώνια πού δαρτίζουμε τὸ ργιάκι (ργιάκι = ἀράκι, εἶδος ἀρακῆ) Μαθράκ. Συνών. ρ α β δ ί ζ ω. 3) Πλήττοντας διὰ τοῦ δάρτου τὸ γάλα ἐξάγω τὸ βούτυρον Ὁθων.: Δὲν τὸ δαρτίζουμε τὸ γάλα ἐμεῖς οἱ Ὁθωνιώτες. Συνών. δ ο ν ὦ.

δαρτισιά ή, Παξ.

Ἐκ τοῦ δ α ρ τ ί ζ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Δ α ρ τ ι ά, δ α ρ τ ι σ μ α τὰ ὅπ. βλ.: Κάθε δαρτισιά ἐμαζώναμε ἀπὸ δυὸ καὶ τρία τερτικά (ἐννοεῖται ἐλαιῶν' τερτικά = εἶδος καλᾶθων χρησιμευόντων ὡς μέτρον χωρητικότητος).

δάρισμα τό, Κέρκ. ('Αργυράδ. κ.ά.) Ὁθων. Παξ. — Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 47 δάρτ'σμα "Ηπ. (Κούρεντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α ρ τ ί ζ ω.

Ὁ διὰ τοῦ δάρτου ραβδισμὸς τῶν σταχῶν θερισμένου σίτου ἢ κριθῆς ἢ ἄλλων, δημητριακῶν πρὸς ἐκκοκκισμόν

